

SZÍV ERNŐ

## Korcsolyázás

Csak ha valaki megkérdezne, mi az akkori vidék. Nekem. Volt egy téglakalyiba a szomszédos utca végén, a nádas oldalában állt. Mindig zümmögött, dohogott. Néha kivételesen fontos lett, mikádós emberek futottak a vasajtájához, kicsapták, és fölerősítették a szivattyút. A talajvíz orvosa volt a kicsi épület. Amikor az új házba költöztünk, a part alá, voltaképpen a főút alá, több nádas terület az utcák között, és rendszeresen előcsillogott, már ha ez csillogás volt, a kertek végében a talajvíz. Mélyen nyúlt le a mi hátsókertünk, de az előkert is horpadás volt inkább. Kirohadtak a csúf, a gyönyörű körtefák, a cseresznyék, a meggyek gyorsan. Nem tudom, kinek kellett volna észrevenni, hogy nem szabad a kicsiny vályogházat, azt a mélyre szorult helyet megvenni. Anyám, nagyapám, nagyanyám, és én, aki hatéves volt, így költöztünk '69 környékén. Megvettük a régi ház árából. Nem sokkal később egy esős reggelen arra ébredtünk, hogy vízben áll minden. Diderg, nagyokat nyög a ház egy szürke tó közepén. Mocskos hullámok nyaldosták az oldalát. Bontás, építés, lassú és körülményes berendezkedés, családom legfőbb jellegzeteségei a világ alakításakor, hogy mindent félbehagy. Minden ideiglenes, a záruk, a kapcsok, a műszerek, egy redőny, egy kilincs, senki nem ért semmihez, senki nem csinál végig semmilyen folyamatot, minden pótlás. Pótmegoldás. A talajvíz azonban maradt, mint valami szívós, nélkülözhetetlen őselem. Mindig megmaradt, szerintem most is van. Időről időre fölbukott, és akkoriban, negyven éve, mert még olyan rendes telek fújtak a földek felett fagyos szeleket, kavargó havat, darát, megfagyott. Akkoriban hó is hullt bőven, kékkeményre szilárdultak a város tavai, melyek már nincsenek, a Bicskás, a Galambos. Akkoriban a víznek többféle állaga kísérte a vidéki ember életét. Néha színültig telt ház előtt futó utcaárok. Vidéki városokban nem is igazán az a lényeges, hogy a páros vagy a párátlan oldalban áll a házad, hanem hogy az egyik oldal sorát elkíséri a járda. Beton. Vagy kőlapok, melyek közül kizöldül a fű. A betont is átüti különben. A másik oldalon, akár a miénken, csak ösvény kanyarog. Rá tud folyni erre az ösvényre a talajvíz az árok-ból is. Apám, miután 1969-ben disszidált Amerikába – Chattanooga, Ohio –, csomagokat küldött. Nekem voltak a környéken a legjobb katonáim. Elemes tank, szirénázó amerikai rendőrautó. Mogyoró, csokoládé, ha hajóval jött, megavasodott. Három hónapos út, kifizetni a vámot. Aztán egyszer kaptam egy pár korcsolyát. Egy igazi, piros-fehér korcsolyát, és szerencsém volt, föl is tudtam húzni. Egy amerikai korcsolya. Mondjuk, 1971-ben vagyunk. Sziszeg a tél, dörmög a fagy, hódarás fehérbe öltöznek az utcánkban a fák. A talajvíz megfagy. Kék, mélykék színek borítják az előkertet, néha mintha egy furcsa, eltévedt örvényke fagyott volna meg. A macska nyoma. Belepisilni a fehérbe. A lábamra erőltetem a korcsolyát, ledadogok a bejárati ajtó előtti kőlépcsőn, és megpróbálok, nem, nem siklani, csak éppen el nem esni a recsegő-ropogó, náddal és sárga buckákkal tarkított talajvíz óriási foltján.